

APOSTOLAT SEGLAR: presència i compromís

Parlar de seglars pot semblar contraposar la classe social dels seglars a la casta clerical dels pastors. En l'ADN de clergues i seglars no hi ha diferència sinó igualtat: uns i altres compartim, en la fragilitat i la dignitat, una mateixa condició humana. En plena edat mitjana, el monjo sant Bernat li recordava al seu antic deixeble, el Papa Eugeni III rodejat d'honors i pompes cortesanes: no perdís de vista allò que ets per naturalesa: «home, nascut home». I molt abans, sant Pau exhortava els cristians de Filipis a tenir els mateixos sentiments del Crist que, tot i la seva condició divina, era tingut per un home qualsevol».

Com a cristians, laics i pastors conformam, per la gràcia del baptisme, una mateixa església en sortida, comissionada pel Ressuscitat a testificar l'Evangeli de l'alliberament fins als límits del món. Els pastors han de vetlar per la unitat i l'enriquidora diversitat del poble de Déu, fidels a l'Evangeli dins la comunió de l'Església; els laics tenen com a característica la de «cercar el Regnat de Déu gestionant les realitats temporals i ordenant-les segons Déu». Implicats en els treballs de la societat, els seglars conviuen immergits en les condicions ordinàries de la vida familiar i social. En paraules del Vaticà II, «Déu els crida a contribuir com des de dins, a tall de llevat, a la santificació del món practicant la seva pròpia vocació guiats per l'esperit evangèlic i a presentar Crist als altres, sobretot amb el testimoniatge de la seva vida resplendent de fe, d'esperança i de caritat...»

El pimer apostolat, com a deixebles de Jesús, és ser sal de la terra, és a dir, presents entre la gent, vesins i companys dels altres, com Jesús 30 anys a Natzaret. No el distanciament, sinó la presència en el propi ambient (estudiantil, obrer, immigrant, empresarial, lúdic, polític, esportiu...) permet compartir penes i alegres, recerques i troballes amb els altres. Compromesos políticament, els seglars poden prendre opcions diverses, sempre inspirats en l'Evangeli i guiats per la doctrina social de l'Església, però sense pretendre fer de la seva opció l'encarnació 100% de l'Evangeli. Ens hem de demanar si en la nostra presència social cercam la coherència del testimoni o la dialèctica del proselitista. Una altra forma indirecta d'apostolat és suggerida per la metàfora evangèlica de la ciutat lluminosa dalt una muntanya: és l'Església que, en el seu conjunt, es troba en el punt de mira de molts; els seus (i nostres) escàndols amenacen la fe dels senzills, però la fidelitat al camí d'entrega de Jesús fa de l'Església un far lluminós. En aquestes formes d'apostolat hi estem implicats tots, seglars i pastors.

Hi ha un apostolat seglar organitzat eclesialment: en aquests casos es té cura de com fer vida i donar a conèixer el primer anunci (per l'estil de «Crist viu i et vol viu») en un concret ambient social, i de com assegurar una formació específica i un acompanyament en els processos de la fe. L'apostolat seglar crida els cristians a ser tots Església en sortida.